

שאלות ותשובות לשינון וחזרה
מאת הרב **משה טרכטמן** שליט"א

תלמודו בידו

דף מג עמוד א

- [א] באר דברי הברייתא, "שיאור ישרף, ונותנו לכלבו" ?
- [ב] מה חמור יותר, חמץ נוקשה או תערובת חמץ גמור ?
- [ג] אכל תערובת חמץ גמור, מה דינו ?
- [ד] אכל חמץ שלא נתחמץ מאליו אלא מחמת דבר אחר, האם חייב כרת ומנין ?
- [ה] מנין שנשים מוזהרות באיסור אכילת חמץ ?

- [א] שיאור ישרף: בצק שלא נתחמץ כל צרכו ואינו ראוי לאכילה (ואינו מחמץ עיסה אחרת), דינו כחמץ נוקשה, ואסור בהנאה וטעון שריפה.
לר' מאיר: היינו בצק שהכסיפו פניו, שזו תחילת חימוצו, והאוכלו לוקה.
לר' יהודה: היינו בצק שהחל להיסדק סדקים דקים כקרני חגבים.
(ולר' מאיר בצק כזה הוא חמץ גמור, והאוכלו בכרת).
נותנו לכלבו: לר' יהודה, בצק שהכסיפו פניו אינו חמץ כלל, ונותנו לכלבו.
- [ב] רב יהודה: תערובת חמץ. לכן לר' מאיר שלוקה על חמץ נוקשה וּשנאמר "כל מחמצת לא תאכלו", כל שכן שלוקה על תערובת חמץ.
רב נחמן: חמץ נוקשה. לכן לר' אליעזר שלוקה על אכילת תערובת חמץ, כל שכן שלוקה על אכילת חמץ נוקשה ואך לרב יהודה בדעת ר"א, אינו לוקה.
- [ג] ר' אליעזר: לוקה (ולא בכרת). שנאמר "כל מחמצת לא תאכלו", "כל" לרבות תערובת חמץ.
ר' מאיר: לרב יהודה לוקה, ולרב נחמן אינו לוקה.
חכמים: אינו חייב כרת או מלקות, שאינם דורשים "כל".
- [ד] חייב כרת, שנאמר "כל אוכל מחמצת ונכרתה" וכן לוקה, שנאמר "מחמצת לא תאכלו".
- [ה] ר' אליעזר: "כי כל אוכל מחמצת ונכרתה הנפש", כל מרבה נשים.
חכמים: דורשים "כי כל" לרבות נשים, אך "כל" בלבד אינם דורשים כריבוי.